

въ шумнатитѣ клони на двата бука. Ала единѣ отъ тѣхъ, младѣ и неопитенѣ, остана да лети наоколо.

Дълго време уплашенитѣ птици слушаха съ разтупкани сърдца свистенето на крилата му и виждаха между листата тъмния силуетѣ на сокола, който го гонѣше. Следѣ малко последва уплашено изпляскване на крила и единѣ тихѣ, хъркащѣ звукѣ, съ който завърши борбата.

Лѣтната вечерѣ бѣше вече паднала. Нѣкъде надолу по рѣката, кждето се гушеше селцето, свѣтна запалиненѣ огнѣнѣ и се чу дългѣ викѣ на селянинѣ. Окѣсненѣлѣ овчарѣ мина съ стадо кози подѣ самитѣ дървета, като свирѣше съ уста нѣкаква пѣсенѣ и ядосано шиткаше на козитѣ. Следѣ това настѣпи тишина, въ която се чуваше, какѣ гѣлжбитѣ се намѣстватѣ по клонитѣ.

Полеето се слѣ въ голѣма, черна маса. Надѣ него остана само тъмното небе, осѣто съ милиони звезди. Молящиятѣ звѣнѣ на щурцитѣ сякашѣ люлѣеше топлия мракѣ, а неспирниятѣ екѣ на жабитѣ отѣ близката локва ставаше все по-трептящѣ и все по-остро рѣжеше нощѣта.

Единѣ следѣ другѣ гѣлжбитѣ заспиваха въ двата стари бука, които се тъмнѣеха като две грамадни, мрачни сѣнки. Понѣкога нѣкой отѣ тѣхъ трепваше, измѣкваше главата си, заврѣна подѣ крилото му, и се вслушваше тревожно въ тихия шепотѣ на вѣтѣра, сякашѣ отново чуваше фученето на соколовитѣ крила. После, успокоенѣ отѣ звездитѣ, които трепкаха между листата, той я скриваше и задрѣмваше, унесенѣ отѣ шепота на лѣтната нощѣ.